

med, at de vide af, at der paahviler dem en Forpligtelse af denne Natur, skal jeg bemærke, at det for det Første ogsaa er meget smaa Bøder, der er Tale om, idet Minimum af Bøden kun er 5 Kr., og dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, hvad der jo har en ikke ringe Betydning i praktisk Henseende ved dette Forhold, at disse Sager skulle behandles som offentlige Politisager, og deraf følger jo, at Dommeren er berettiget til at lade Bøden helt bortfalde mod en Advarsel, naar han synes, at Omstændighederne tale derfor. Det er bekendt, at denne Myndighed til at afgjøre offentlige Politisager paa denne Maade bruges overordentlig meget i Praxis, og jeg tvivler ikke paa, at naar saadanne Tilfælde skulde forekomme som f. Ex., at en mindre Handlende havde været uvidende om, at der paahvilede ham en Forpligtelse til at anmeldte og afmelde, og han som Følge deraf havde indblådt det, vilde man gjøre Brug af en saadan Myndighed overfor ham. Jeg tror derfor ikke, der kan ske nogen Ubillighed paa dette Gebet, som i det Hele er Omtale værd. — Der blev dernæst spurgt mig, om Bestemmelsen om Procura skulde forstås saaledes, at det overhovedet ikke var tilladt at give Fuldmagt paa nogen anden Maade, end her er nævnt som Procura. Dertil vil jeg svare Nei; det er naturligvis ikke Meningen. Meningen er den, at naar man vil betegne en Person som sin Procurist, og naar man vil betegne en ham givne Fuldmagt som Procura, skal den have det Indhold, som Lovforslaget bestemmer, fordi det er af Vigtighed i Handelsverdenen, at man veed, hvad det betyder, at en Person er Procurist eller har Procura for en anden, men det er aldeles ikke Meningen at ophæve det Forhold, at man kan give en Person Fuldmagt til bestemte enkelte Ting, kun at man maa lade være at kalde det Procura og kun kan betegne det som Fuldmagt. — Med Hensyn til § 37 gaar jeg ud fra, at hvad ældre Firmaer angaar, saa kunne de anvendes paa samme Maade som hidtil, og de blive ikke ved denne Anmeldelse undergivne de Vilkaar og Begrænsninger, som denne Lov opstiller, men naar de være lovlige efter den Lovgivning, der gjaldt paa den Tid, de oprindelig vare anmeldte, maa de ogsaa vedblive at gjælde paa samme Maade som hidtil. Det er ikke Meningen med Loven, at den skal gjøre noget Indgreb eller gjøre tilbagevirkende Kraft gjældende, men det er kun Meningen med Loven at faae Firmaanmeldelser paa samme Maade, i samme Form og paa samme Sted som de andre og desuden at faae gennemført den lille Bestemmelse, at hvor Indehavere af en

Korretning have begrændset deres personlige Ansvar, uden at dette har fundet Udtryk i det brugte Firma, skal der føies Tillæget „begrændset Ansvar“ eller „limiteret“ til. — Hvad endelig angaar de Bemærkninger, der ere gjorte om § 36 angaaende Spørgsmaalet om, hvilken Kasse den der omtalte Betaling for Optagelse i Handelsregistret skal tilfalde, vil jeg bemærke, at det anser jeg ikke for at høre til de Bestemmelser, som kunne have nogen Interesse for de to andre Stater, der ere interesserede i denne Lov, og derfor kan jeg ikke tro, at der kunde være noget Særligt i Veien for, hvis det kunde have nogen Betydning, da at ændre Bestemmelsen derhen, at Beløbet udenfor Kjøbenhavn tilfaldt Ræmnerkassen, eller hvilken anden Kasse, man vilde nævne. Paa den anden Side forekommer det mig, at det vilde være en meget ubetydelig Indtægt i det Hele taget, som ad denne Vej fremkom. En Grund, hvorfor man har anset det for naturligt, at det blev ordnet paa den Maade, som er foreslaaet, er, at det i Kjøbenhavn blev Magistraten, der skal sørge for Handelsregistrenes Førelse, og i Kjøbstæderne Politimesteren, altsaa en af Staten lønnet og ansat Embedsmand, hvorfor det egentlig ikke forekommer mig, at Kjøbstæderne kunne have noget særligt Krav paa at faae denne Indtægt, men, som sagt, jeg anser det Hele for et meget underordnet Spørgsmaal.

Det, som skulde nævnes ved denne Lov, er dette, at man skulde komme til ensartede Regler angaaende disse Forhold i de tre nordiske Lande. Det vil erindres, at da disse Sager, hvoraf jo Bexelløven var den første, i det Hele taget kom op, var Oprindelsen dertil den, at der i den svenske Rigsdag blev stillet Forslag om, saa vidt som muligt, at virke hen til en ensartet Handelslovgivning i alle de 3 nordiske Riger. Det gav Anledning til en Forhandling mellem Regjeringerne, og under disse Forhandlinger blev det Vedkommende mere og mere klart, at Tilveiebringelsen af en hel fælles Handelslovgivning for disse tre Riger vilde blive en meget vanskelig Op-gave, som muligvis slet ikke lod sig løse, og som i hvert Tilfælde vilde medføre lang Tids Forberedelse, og derfor enedes man om hellere at forsøge paa at gennemføre denne Tanke stykkevis, om jeg saa maa sige, det vil sige at tage frem de Dele af Handelslovgivningen, hvor det dels var muligt uden stor Vanskelighed at naae til en fælles Ordning og dels særlig ønskelig paa Grund af, at disse Forhold hyppigt gav Anledning til Berøringer mellem Landene. I Følge dette Synspunkt var det, at man først